

Rotbøls oversvømmede eng »Storkjær« og de omtalte engarealer mellem Skovsted og Ørum byer, - og har Korsbæk da dannet skellet mellem de to byers ejerlav ? - Hvis dette er rigtigt, saa maa Skovsted have ligget vesten for denne sø, og Rotbøl dermed ogsaa vesten for og lidt længere mod nord. I saa tilfælde kan vi maaske

antage, at Lortpøt er den tilsandede sø, der omtales som liggende »tæt vesten for Rotbøl«.

- Dette er blot en løs og udokumenteret teori og tanke, men det kunne maaske ved lejlighed undersøges, om der under Lortpøt findes gammel søbund.

Fuldskib »Asgerd« i december 1918

Af Arne Eskesen

Nedenstående beretning er fra nu afdøde Arne Eskesen, Fanø; han vil være mange her på egnen bekendt, idet han var barnefødt i plantørboligen i Hvidbjerg vesten Å klitplantage. Han har tidligere skrevet til årbogen i 1984 og 1985 Det er således en gammel Thybodreng, der beretter.

I 1918 var jeg Letmatros på et stort sejlskib fuldskibet »Asgerd«. Jeg var et pænt menneske dengang og skrev dagbog. Et afsnit af dagbogen omhandler en dramatisk hændelse på rejsen til New York; det er nok besværlig læsning med fremmedartede ord. Men bemærk venligst, at den er skrevet i mit syttende år – det undskylder til dels at det er flabet på visse steder, der er ikke pyntet på skrivemaskinen fra originalen. (En fuldrigger eller fuldskib er et skib med rær på alle master.)

Ordret efter letmatrosens dagbog. Enkelte tilføjelser i < >.

16/12. Megen sargassotang de sidste to dage; måtte bruge håndlog. Skipperen ledede en sejlmanøvre i kæfert og bar skjorte. Frisk kuling. Middagsplads: 360 38' N., 730 17' V. På førstevagten: Bjærgede mærsejl m.m.

17/12. Hunden er rent ulykkelig. Den farer sammen hver gang, der kommer en sø over. - Jeg skal se at komme til køjs. Under disse for-

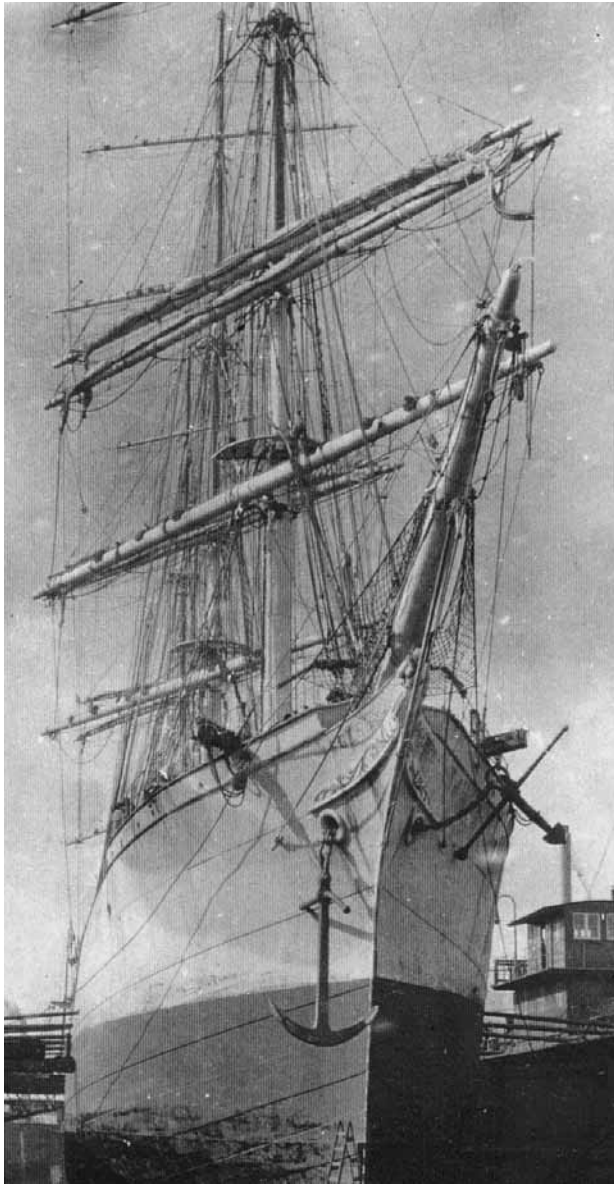
hold kunne man nemt blive snydt for en frivagt.

<Her var der et spring i dagbogen. Den fortsætter således: >21/12. Springet i dagbogen skyldes ikke dovenskab. Jeg har haft andet og vigtigere at bestille. John og jeg har i aften noteret dage og tidspunkter ned, så jeg tænker, jeg alligevel kan få det hele med.

Tirsdag d. 17/12 halsede vi i vagtskiftet kl. 13 og lå på stb. bov. Hun har lidt styrbord slagside i forvejen og er derfor lidt mere rank på den bov. Det regnede meget om eftermiddagen. Hun hev meget i det, men jeg tror nok, lasten lå fast.

Om aftenen skulle både udkig og police gå på poopen. Ragnar og jeg kom op kl. 18. Vi stod til luvart, lænet mod bestiklukafet. 18.05 så vi, der kom en stor sø, og vi sprang hen og hængte os i rigningen. Da hun var kommet over den sø, var hun begyndt at blive død. Da kastede hun nok det første af lasten. Kl. 19 var der allerede en del mere slagside, og nu gik det stærkt.

I vagtskiftet tog vi krydsstumpen, og i den korte tid, vi var oppe at gøre den fast, øgedes slagsiden kolossalt. Da vi kom ned, skulle storstumpen gøres fast. Nu lå læ lønning allerede under vand næsten hele tiden. To af os skulle over i læ og hente gårdinger og givtov. Det gik

Fuldskib Asgerd.

let med gårdingerne, for de var los, og vi fik dem hurtigt langet op midtskibs. Værre var det med givtovet, for det stod fast. Da jeg skulle gøre det los, tog hun en overhaling af den rigtige slags. Jeg hørte, de andre råbte til mig, og nåede at få fat i en jernvævling. Så dukkede vi! De andre sagde, at jeg var 6 fod under vandet. Jeg syntes, det varede meget længe, før jeg kom op igen og kunne få en mundfuld luft. Da hun så hev til luvart, skulle jo alt vandet ud, og det klemte mig op mod riggen, så jeg følte det, som var jeg tynd som papir! Men givtovet kom los, og vi kom tilbage samme vej, vi var kommet: op over mærset. Det var bogstaveligt en tung

gang, for der var ikke en tør trævl på mig, og støvlerne, der var fulde af vand, var ved at falde af benene. Da vi begyndte at give læ nok af sejlet op, gik gårdingerne een efter een. Kun luv ydergårding holdt. Der var sejlet nemlig gjort fast. Det var et under, at givtovet holdt, og det var næsten også et under, at vi fik sejlet gjort fast. Det er nyt bomuldsdug nr. 2. Fast kom det, og så kom bagbordsvagten ned i agterlasten at lempe. Da var kl. 20 1/2. Vi andre var først inde og få en bid brød og en kop te, og kom så ned forude en halv time senere.

Begge vagter begyndte ved storlugen på mellemdækket og lempede fra midtskibs ud i bordet. Da vi nåede enderne af skibet, fyldte vi hullet (midtskibs) med sække, vi tog nede i læ. Det gik uden ophold sådan til.

Onsdag morgen den 18.12 blev vi kaldt op. I nattens løb var den stb. trappe til bakken gået i løbet. Den læ underdør til kabyssen var slået ind, og søen havde taget ikke alene det, der ikke var bjærget af det løst derinde, men også bordet og bænken. Det læ reservespir var blevet løftet op af søen og havde derved slået surringerne af storlugen. På den forreste var ringboltten slået af, på den agterste var krogen rettet ud. Det var det værste, der skete den nat. Storlugen har siden været vort ømme punkt.

Vi satte fore stænge stagejyl og jager. De tænkte vel at få hende for vejret med det, men det gik ikke. Så spiste vi frokost: brød og smør, og derefter ned i forlasten begge vagter, dog ikke alle mand. John og jeg var oppe at svigte fokken. Det var dog ikke almindelig svigtning, for vi kunne ikke få fat i skødet. Vi lagde en stikbout lige til luvart af staget og gjorde luv nok los. Medens vi var deroppe, krængede hun så meget, at hun dyppede læ rånok i vandet. - Så blev fokkehalsen hevet så godt ned, vi kunne.

Just, som vi skulle gå ned at lempe, fik vi ordre til at lodde. 140 favne, ingen bund! Åge og jeg dukkede ned i læ efter klyverfaldet og fik det op til luvart, og sejlet blev hejst, men endda ville hun ikke falde af.

Kl. halvtolv blev vi kaldt op af lasten og skaffede. Kl. ca. 13 blev nogle af os sendt ned agter at lempe. De andre surrede stb. livbåd. Dens

læklamper var gået om natten, så det var kun surringerne, der holdt den. Også storlugen fik-se de lidt på. Just, som vi gik ned i lasten, begyndte hun at falde af. Da de fik hende plat for vejret, gik hun forholdsvis støt og vaskede ikke så meget. Men vinden var nordost, så det bar ret ned mod

Cape Hatteras

Så gjorde de den slemme brøler at lade hende luve op, så hun fik vind og sø stb. ind. Nu var der intet, der stoppede søen.

Vi mente, at vi allerede havde kunnet mærke, at skuden havde rettet sig lidt, men nu så vi slet ikke lønningen. På den måde kunne det naturligvis ikke gå. De fik hende da også til at falde; men da havde søen delvis slået presenningen af storlugen, så vandet løb ned i nådderne i den. Så slemt var det, at der endda var alvorligt tale om at kappe bramriggen. Det ville naturligvis have rettet hende meget; men det er jo en farlig sag. Der kan så let komme noget uklart, så det hele bliver hængende i læ, og så. - Det blev altså ved snakken om det.

Onsdag eftermd. d. 18. og den efterfølgende nat var den værste tid. Vinden løjede noget om natten. Om aftenen blev der taget mad ned i lasten. Det var også meget bedre. I ruffen kunne man ikke sidde fast noget sted, og man vidste ikke, hvad øjeblik den gik ud over siden. I lasten var man mere sikker. Der kunne kun ske noget, hvis skibet gik rundt, og i så fald kunne det ene sted være lige så godt som det andet. Der var masser af gode sager: Sardinier, laks, ost, kødboller, jam og mælk, så det var festmåltider, vi havde der nede. Stewarden, som hjalp os godt med lempningen, havde fået brækket et par bord ud i pumpekassen, så vi kunne gå der ind fra lasten og hente vand. Skipperen havde sagt: »Bare giv dem alt, hvad de vil have. Vi får ikke brug for det ret meget længere!«

Just som vi havde begyndt at lempe igen, blev jeg kaldt op sammen med Ole og Ragnar for at gøre storsejlet fast. Hele luv nok var blæst los. Det var en times hårdt arbejde. Medens vi var der oppe, så jeg igen, hun dyppede rånokkerne i vandet.

Det var Ole, som kom og varskoede, at vi

skulle op og gøre sejlet fast. Han havde været oppe at hjælpe tømreren inde under bakken. Medens Ragnar og jeg tog olietøj på, tog han sig et lille blund. Jeg havde nær aldrig fået ham vågen igen. Jeg blev ved at sige »storsejlet, storsejlet, kom, vi skal gøre det fast, inden det blæser helt los.« Utallige gange måtte jeg sige det, før han kom så meget til bevidsthed, at han rejste sig op. Jeg ledede ham hen til lejderen og satte hans hænder op om den. Da endelig begyndte det at gå op for ham, hvad der var i vejen. Men jeg har aldrig set nogen så udmattet som han. Jeg var bange for, han skulle falde ned af poopen. Langs dækket gik han som en søvngænger, men da han begyndte at gå til vejrs, kvikkede han lidt.

Vi var just kommet ned, da de kom for at hente os til at skalke lugerne, os tre igen. På læ side af forlugen var alle kilerne slået ud, og vi skulle surre storlugen, som vandet strømmede ned igennem.

Nede i sejlkøjen lå der en begyndelse til et nyt bramsejl, men nøglen til døren lå henne i sejlmagerens lugar, hvor vandet stod helt op til dækket i læ, så den kunne vi ikke få tag i. Vi måtte da brække hul i skottet inde fra bakken og tage sejlet ud derigennem og op gennem skylightet.

Utallige gange slog søen sejlet af lugen for os, men til slut fik vi det da surret nogenlunde. Da tænker jeg, klokken var eet (torsdag morgen).

Så gik vi ind i ruffen og tog en pibe tobak, men vi havde kun siddet i få minutter, før vi faldt i søvn. Hvor længe vi sov, ved jeg ikke, jeg antager et par timers tid. Jeg vågnede ved en svær overhaling og begyndte så at ruske i Ole. Jeg talte som til et lille barn omtrent, sagde, at vi kunne gå ned i lasten, dér var varmere o.s.v., og fik ham da også til at slå øjnene op. Så ville han tænde sin pibe. Han tændte en tændstik og holdt den hen der, hvor han plejede at holde sin pibe, men den lå på bordet. Han skiftede »luftpipen« over i den anden hånd og prøvede med en ny tændstik, men der kom nok ingen røg den gang heller; jeg stak ham da piben i hånden, og omsider kom vi ned og fik olietøjet af. Da vi kom hen til de andre, lå de og sov, og vi var ikke sene til at følge eksemplet.

Om aftenen <onsdag> var den styrbords trappe op til poopen blevet slået fuldstændig ind. Søen slog op over rorsmanden og tog det styrbords kompas.

Torsdag morgen <d. 19.> blev døren til gri-sehuset slået ind, og de tre grise, der var om stb. blev skyllet overbord. De to sorte <der var om bagbord> kom ind i en køje i det forreste lugar.

Vi sov til kl. halvseks, og da vi havde skaffet og tog fat på at lempe, følte jeg mig som et nyt menneske efter de ca. 3 timers søvn. Vi lempede henne midtskibs, kom helt ned til mellem-dækket og lempede omkring et halvhundrede sække ned i underrummet. Siden lempede vi nogle af de våde sække fra storlugen op til luvart. Det hjalp jo godt, fordi de var så tunge; men tillige var de så glatte, at man næsten ikke kunne få tag i dem, så det gik småt. Noget havde hun rettet sig, men det var ikke meget, for det nedstrømmende vand gjorde næsten lige så megen skade, som alt vort slid gjorde gavn.

Vi så en damper langt ude i kimmingen og højste nødsignaler; men han så dem ikke eller ville ikke se dem.

Kl. 15 skaffede vi og fortsatte så i storlugen til halvotte. Om aftenen gik endelig den stb. livbåd. Vandet havde stået helt op om den om natten. Surringerne var gået, og taljerne hugget ud. Det sidste, der holdt den, var de surringer, der var lagt på dagen i forvejen. Også den forreste brostøtte om stb. var gået, og det stb. reservespir var brækket lige udfor stormasten og det forreste stykke gået overbord. Der var nogle mand oppe at surre den stump bramsejl fast på storlugen. Allerede da Ole og jeg gik ned om morgenen, var den omtrent slået af, men nu var det fint vejr, og skuden havde som sagt rettet sig lidt, så den blev surret godt fast.

Da vi var færdig med at skaffe kl. 201/4 om aftenen, fik vi en god times søvn og gik så forud og lempede fra borde i læ op til midtskibsskottet. Dette skot havde holdt de fleste steder, hvad der var vor redning.

Kl. halvtre, natten mellem torsdag og fredag, skaffede vi igen og sov så lige til halvseks.

Fredag morgen d. 20/12. Så begyndte vi agter til luvart og tog sækkene helt nede fra læ.

Halvni blev styrmændene kaldt op at signa-

lere til en damper. Vi tænkte, det skulle gå som dagen før, men kl. halvti blev alle mand kaldt op. Det var en amerikansk damper på ca. 2000 tons dw, (Det var et Coast Guard skib) - Han manøvrerede overordentlig fint, kom klos ind under os og tog mod slæberen. Han fik vor græssap i forhånd og så vor slæbewire, men da han gik frem, knækkede sappen. Så sjæklede vi wiren i ankerkæden og stak 30 favne kæde. Han sjæklede sin wire i vor og stak nogle favne. Så gik det fint. Vi surrede storlugen endnu lidt bedre, hvad også var højst nødvendigt, da vi nu fik søen styrbord ind. Han gjorde seks mils fart med os, så søen havde magt!

Klokken var 13, da han havde fået slæberen med kæden i. Så skaffede vi. Kokken havde fået lavet en pøs te. Det smagte efter at vi i 66 timer ikke havde fået en bid varmt.

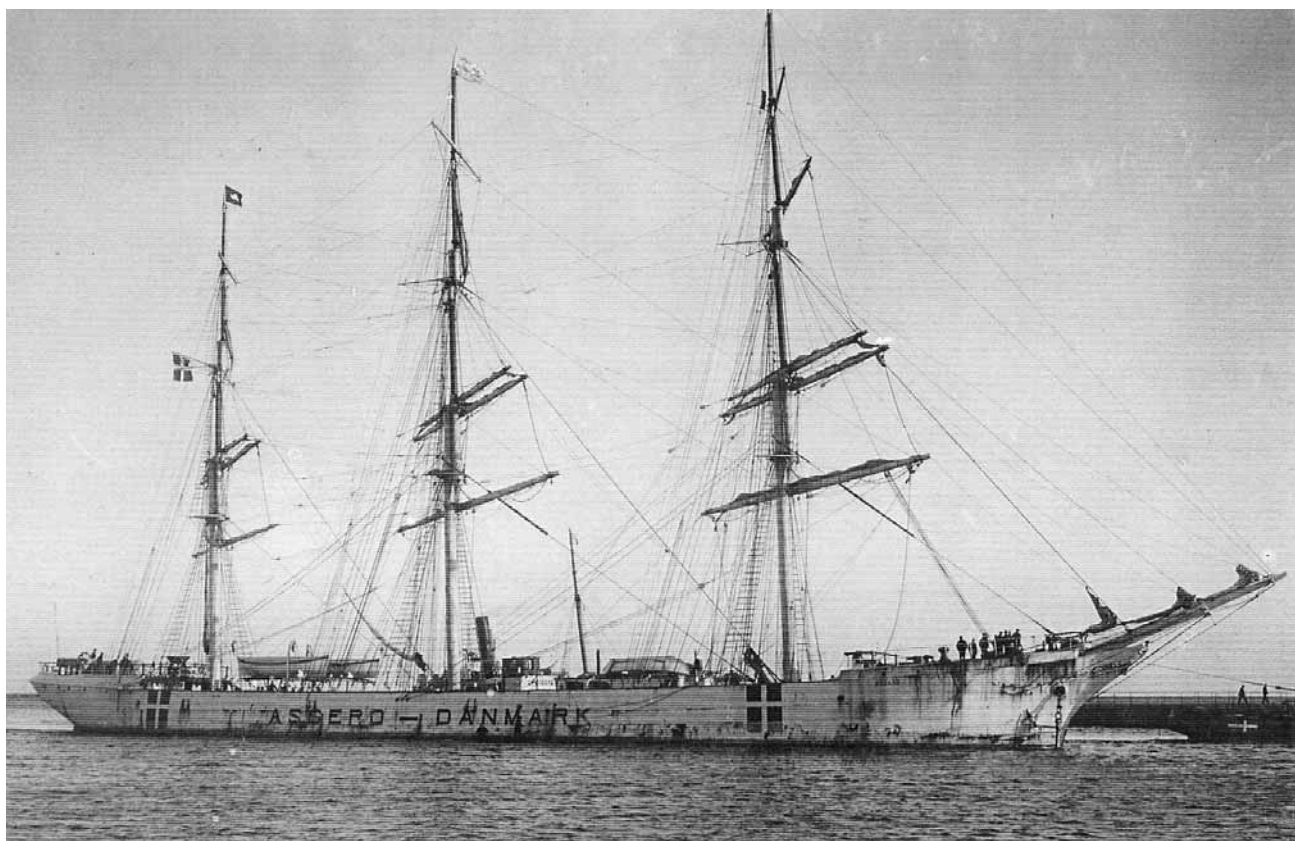
Ved 14-tiden gik resten af det styrbords spir los. Vi kunne ikke få det ud over siden, medmindre alle surringer over til det andet spir blev kappet, og da kunne det let gøre ulykker, inden det kom ud. Vi måtte da hale det op agter til luvart, og det eneste der skete under dette tre timers arbejde, var, at den ene af de stænger, der støtter broen forefter, blev revet los i dækket, og et par ringbolte under broen blev slået af.

Da vi var færdig med spiret, tog vi fat på at hale den stb. kæde op af kassen. Det varede til halv ni aften. Da vi kom ud på dækket igen, kunne vi se, at søen var smulnet en kende, men endnu vaskede den grimt over.

Spændingen var nu på sit højeste. Storlugen kunne ikke stå for den sø i mange timer. Ville den holde, til vi kom i smult vand? Gik den først for alvor, var skibet redningsløst fortabt. Vi kunne derimod nok blive reddet. Damperen ville jo sætte både ud, hvis skuden sank. Heldigvis var vi så søvnige og udmattede, at vi straks faldt i søvn kl. 22, da vi havde skaffet.

Under hele historien havde Laurits og Andersen skiftedes til at stå til rors, men nu måtte vi skiftes til det alle mand. Skuden ville naturligvis skære ud til stb., men når man passede på, kunne man dog sagtens holde hende støt.

Lørdag morgen d. 21/12 kl. 7 1/2 blev der

Kendings-signal	Navn Fører	Art Mate- riale	Byggested Byggeaar	Klassifikations- Selskab og Klasse		Dyb- de i seeta	Tons		Rederi Hjemsted
				Klasseeftersyn: Shüte	Nøste		Brutto (Tons D W)	Netto	
N V F R	Asgard N. Jensen-Pedersen	F. Sb. J.	Glasgow 85	Lloyd's Reg: 100 A 1 11-16	11-20	22.8	1615 (2500)	1512	(Akties.) Schack Steen- berg & Co. Kbhvn.

Fra Danmarks Skibsliste 1920.

purret ud. Vi satte de sorte grise ud i huset, der vist aldrig havde været så rent. Den dag skaffede vi i lugaren og fik for første gang varm mad på 3. døgn. Aldrig har havregrød smagt mig så godt!

Da vi havde skaffet, hev vi ind på den bagbords kæde, lige til vi havde 15 favne indenfor klydset. Kæden var skrænset i nattens løb, - var sprunget over kædeskiverne. Omkring 25 favne var løbet ud på den måde.

Nu, vi hev så meget ind på den, stod slæberen hvert øjeblik tot som en buestreg. At dette ville ende galt, var vi alle klar over. Kun styrmanden syntes ikke at fatte det. Vi havde lige fået den stb. kæde sjækket i ankeret, da slæberen sprang. Det var kl. halvtolv. Kl. 14 1/2 var vi klar igen. Der var stukket ud på kæden til 30

favne. <Da damperen kom ned for at tage slæberen igen, råbte skipperen der ovre fra - noget ironisk: »Hvor meget kæde har De tænkt at stikke denne gang?«> Just som vi var færdig med at skaffe, brækkede vor wire en snes favne fra den tamp, damperen havde. Vi bændslede et øje på den og stak hans Wire, som han stak ud på tamp, deri.

Lørdag morgen var jeg henne at øse noget vand ud i skipperens sovelugar. Der så fælt ud derinde: Bænken var slået i stykker, og kommoden var væk.

Om middagen skulle der være 60 mil til Cape Hatteras. Vi så en del dampere i dagens løb, og om bagbord havde vi to sejlskibe.

Drengene måtte ikke komme til rors den nat. Da de kun var 5, og vi var 8 til roret, skulle een

af os have udkig i stedet for, og her var jeg den heldige. Tiden går altid bedre på udkig end ved roret.

Vi var lige ved at falde i søvn, da alle mand blev purret ud til at hive ind på slæberen. Da damperen derefter gik frem igen, gik øjet på vor slæber. Så ankrede vi, og damperen fortsatte til Norfolk. Da han gik, fik han tre velfortjente og velmente hurra. »Thank you!« svarede skipperen derovre fra.

Endnu måtte vi hive kæden ind og sjækle den i bagbords anker, før vi var fri kl. 3.

Søndag morgen d. 22/12. Det kunne sagtens have ventet, til det blev lyst, for det var ganske stille og så ud til fint vejr i alle måder.

Vi lå ved Cape Henry, et lille stykke længere ude end der, hvor vi lå, da vi gik ud herfra for nøjagtigt 7 måneder siden.

Resten af natten - fra kl. 3 - gik vi ankervagt, 2 mand ad gangen. Jeg havde vagt 4 - 5, men gik først ned at sove halv seks.

Kl. godt 7 kom tougbåden, og vi blev purret ud. Vi ankrede på Hampton Roads ved middagstid. Vi undrede nok på, at der ikke kom andre om bord end karantænelægen, - ingen til at undersøge os eller skibet; men det virkede dog overvældende, da skibshandleren fortalte, at der var sluttet våbenstilstand. Den 11. november skete det. Han fortalte, at der var revolution i Tyskland, som havde udleveret hele sin flåde til de allierede, og at kejser Wilhelm var flygtet til Holland. Så kan de da få en tryk jul derhjemme.

Vi havde en vældig hyggelig juleaften. Vi havde fået to appelsiner til mands og en mængde nødder og noget chokolade. Alt dette kan vi nok takke stewarten og måske skibshandleren for ikke skipperen, der havde spurgt, hvad vi dog skulle bruge alt det til, ligesom han havde været misfornøjet med, at der var bestilt en sæk kartofler til julen. Han ville altså, at vi skulle have de gamle, halvrådne i julen! Aftensmaden var storartet: Flæskesteg, lidt gåsesteg, rødkål og skrællede ikke-rådne kartofler. Da vi havde spist, gik en mand fra hvert lugar ud og takkede stewarten for maden.

Før vi spiste, sang vi en hel del julesalmer, og bagefter sang vi fædrelandssange, Home sweet

Home, - nogle tostemmige og flere andre. Vi havde et par vældigt hyggelige timer.

Torsdag 26/12. Jeg er vagtsmand her. I går var jeg om bord i den danske damper »Erik II« med styrmanden derovre fra. Det var morsomt at se »Asgerd« derovre fra. På den afstand lagde man ikke mærke til, at luv side - eller bb. side må jeg vel sige var højere, end den skulle være, hvorimod det så ud, som den stb. lønning omtrent lå i vand. Dette gjorde, at skibet så ud, som det var ved at synke.

Lørdag 28/12. I går blev der purret ud kl. halvseks, og så snart de tørnede til, begyndte de at lempe. Til middag kom der folk fra land og løste dem af. Så klarede de enderne op og tørrede sejle. Der bliver noget med langsplesninger! Kryds-stænge-stagejole var et bedrøveligt syn. Under- og agterlig var helt revet fra, og næsten hver eneste nåd i sejlet var gået.

I aftes lå der en brændende motorbåd tæt herved. Kingstonfærgen og en towbåd slukkede ilden.

I formiddags blev den sidste gris, »vildsvinet«, slagtet.

Det viste sig, at den havde fået flere ribben brækket under stormen.

Søndag 29/12. Tømmermænd fra land i går og i dag for at stive slingeskottet af.

Onsdag 1/1. Lige før midnat begyndte to dampere at fløjte.

Vi ringede med klokken. Denne agter afbrændte de kanonslag, raketter og blålys. Nogle af raketterne blev nu inde på dækket og for rundt der. Tre af os foreslog at gå op og brænde et blålys af på hver sin røjlrå. Det blev bevilget. Mens vi gik til vejrs, blev der placeret folk langs begge lønninger, og da vi varskoede »klar« fra vejret af, blev alle blålysene tændt på en gang. Det så flot ud med vor hvide rigning og skrog.

Skulle have gået i går. Tougbåden bragte skipperen ud. Han var fuld, da han kom, og blev hurtigt værre, så tougbåden gik sin vej. I morges kl. 7 kom den igen, og vi hev ind på kæderne. Stb. anker kom meget hurtigere op end ventet. Der var en tårn af kæden om en af ankerfligene, og den bugt, som dannedes der-

ved, var på 45 favne. Alligevel begyndte de at slæbe med denne bugt hængende nede på bunden. Pludselig totnede bugten op, og det så ud, som både anker og kranbjælke skulle gå sig en tur. Mærkeligt nok blev begge dele hængende, og katten holdt! Dette skete henne ved karantænestationen, som sendte en båd ud og spurgte, hvad vi lå der og rodede efter, - om vi ville have deres kabler ødelagt. Da de endelig havde fået kæden hevet ind, var tougbåden blevet ked af det - han ventede dårligt vejr - og kl. 13? ankrede vi på samme sted, hvor vi lå om morgenen.

De følgende dage meget fint vejr og en meget fuld skipper. En svensk fuldrigger og en af de franske 4-mst. barker gik ud, men vi blev - sammen med en anden fransk 4-mst. bark

Onsdag 8/1 kl. 9 kom tougbåden, og vi kom af sted.

Torsdag 9/1. Havde frisk brise og hjælp til ved at sætte sejl, og vi nåede op på 8 mils fart. Om middagen 80 mil til Sandy Hook.

Aage og jeg spurgte skipperen, om vi kan blive mønstret af i N.Y. Han sagde, at det kan der vist ikke blive noget af, han gik i land, når vi kom op, og kunne ikke have noget med det at gøre.

Sejlene blev taget ved 21-tiden, fordi de ikke kunne stå fulde, og desuden var det storm! Riggingen var overiset halvt op til mærset så det var koldt til fingrene at komme til vejrs og gøre sejl fast!

Fredag 10/1 kl. 10 var vi ved karantænestationen ved New York. 11 1/2 ankrede vi på New Yorks red, hvor »Sierra Miranda« også lå.

Søndag 12/1. Var (efter indbydelse i går) om bord i den svenske bark »Argo«, hvor nogle folk fra land holdt gudstjeneste.

Under stormen udenfor Norfolk mente man, at der var 35 gr. slagside, da den var størst. Da vi kom ind, var den 18 gr., og rendestenen lå lige i vand.

Gilde i ruffen i aften. Ernst havde bagt kager til kaffen, og senere stod den på stegt (stjålen) flynder, brunede kartofler og kakao i agterste lugar.

Jeg er vagtmand. Der er toougbådsstrejke. Så vi kan ikke komme ind.

Meget fint vejr i nat: Blikstille og måneskin, ikke anden lyd at høre end isflagernes skuren mod skibssiden og en enkelt dampers fløjt. Man mærker ikke, at man ligger ved jordens næststørste by.

Tirsdag 14/1. Strejken er endt. »Sierra Miranda« tougede ud i morges - stykgods til Australien. De får en lang vinter: Rundt »Håbet« i marts, i Australien midt på vinteren (maj-juni) og rundt Hornet i august.

3 tougbåde kom i eftermiddag, og kl. 16 var vi fortøjet i New York.

Der kom vagtsmand fra land kl. 20, så jeg blev fri: men efter at han, første styrmand, sejlmager og tømmermand derefter havde været i land en times tid, var deres tilstand sådan, at styrmanden mente, jeg hellere måtte gå vagt den nat alligevel.

Nogle mål fra »Asgerd«s fortop:

Kaltop 3' 3"

Røjlods til bramgods 22'

Bramgods til stænge-æselshoved 21' 8"

Æselshoved til bramsaling 7'

Bramsaling til æselshoved 28' 5"

Æselshoved til mærs 15' 7"

Undermast 48' 9"

Ialt 146' 8"

Fokkerå 90'